

другарка за престола на Константиновградъ, нашитѣ очи се отправятъ къмъ Вашата дъщеря Мария, която предпочетохме предъ всички други благородни моми, като найдостойна за нашето внимание“.

Царкинята сви устни. Очитѣ ѝ потъмнѣха. Защо я наричаха дъщеря на Борила? Защо не смѣха да произнесатъ името на баща ѝ? Толкова ли бѣ страшенъ Калоянъ, че дори споменаването му бѣ опасно? Или латинитѣ не искаха да се сродяватъ съ дъщерята на тоя, който ги победи при Адриановградъ?

„...Узнахме, че княгинята притежава най-хубави качества, освенъ младостъта и красотата: чистота на сърдцето и висока издигнатостъ на ума. Всички тия съображения ни накараха да Ви помолимъ за голѣмата честъ да ни дадете княгиня Мария за съпруга.

Апри, императоръ“.

Тълмачтъ сви пергамента, колѣнчи, подаде го на царя.

Борилъ стана. Високъ, леко прегърбенъ, мършавъ, загубенъ въ диплитѣ на яксамитената си намѣтка.

— Предложението на Константиновградския императоръ е голѣмо отличие за насъ, за нашия домъ и за цѣлата страна. Нека нашиятъ братъ и съюзникъ бѣде увѣренъ, че ние му даваме на драго сърдце дъщеря си Мария за невѣста. Дано този бракъ бѣде святъ и траенъ залогъ за вѣчното и ненарушимо приятелство между българи и латини.

Той слѣзе три стѣпала на престола и отиде до креслото на Мария, което бѣ поставено отъ лѣво, край стѣпалата. Подаде ѝ ржка, валетитѣ поеа намѣтката. Царкинята се изправи.

Двамата пратеници се отправиха къмъ нея. Кононъ прегъна колѣно, цѣлуна края на туниката ѝ. Следъ това се изправи и даде знакъ на единъ отъ придружаващитѣ ги кавалери да приближи. Люи дьо Шастелъ поднесе на пурпурна възглавница, сандъче покрито съ червена кордованска кожа, обковано съ сребърни гвоздеи. Отъ него протовестиярътъ извади кутийка отъ кипърско злато,